

САМООСВІТА ЯК ФАКТОР ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ ВИКЛАДАЧА

Безперервна самоосвіта та підвищення кваліфікації є невід'ємними складовими педагогічної діяльності кожного викладача. Важливим постає питання щодо виявлення джерел натхнення та необхідних ресурсів для самовдосконалення особистості та професійного розвитку працівника освіти.

Самоосвітня діяльність викладача базується на певних мотивах і потребах, таких як щоденна робота з інформацією, стрімкий розвиток сучасної науки, зміни у суспільстві, громадська думка і цікавість.

Основними внутрішніми мотивами самоосвіти для викладача може бути прагнення до постійного самовдосконалення і самовираження, прагнення до самореалізації та самоствердження особистості, професійне зростання, розширення кругозору, наявність пізнавальної зацікавленості, створення позитивного іміджу, підвищення кваліфікаційної категорії та отримання нагород.

Процес саморозвитку можна представити у вигляді наступних чотирьох етапів [2, с. 68; 3, с. 35]:

1. Самоусвідомлення та прийняття рішення здійснювати процес самовдосконалення.
2. Планування та вироблення програми самовдосконалення.
3. Безпосередня практична діяльність з реалізації поставлених завдань, пов'язаних із роботою над собою.
4. Самоконтроль та самокорекція цієї діяльності.

Варто наголосити, що самоосвіта для викладача повинна бути необхідністю, адже тільки за такої умови можливо досягти поставленої мети, творчо зростати, бачити і розвивати здібності студентів.

Методика та техніка самоосвіти пов'язані з рівнем сформованості системи основних вмінь, таких як [1, с. 66]:

- ↪ вивчення необхідної літератури та передовий педагогічний досвід;
- ↪ виокремлення з літератури та передового педагогічного досвіду основних актуальних положень, фактів, явищ, що піднімають теоретичний та методичний рівень викладача;
- ↪ відбір з прочитаного та побаченого викладачем думки та методичні знахідки для апробації власної педагогічної діяльності;
- ↪ систематизація та розробка науково-методичних узагальнень;
- ↪ впровадження досягнень психолого-педагогічної науки та практики вищої школи у власний досвід роботи.

Сучасний світ наповнений різноманітними можливостями отримання знань. Це можуть бути науково-методична література, фахова періодика, Інтернет-ресурси, телебачення, відео- та аудіоінформація, семінари, круглі столи, конференції, майстер-класи, курси підвищення кваліфікації, екскурсії, виставки, музеї, заходи з обміну досвідом, різноманітні курси, подорожі тощо.

Професіоналізм сучасного викладача наразі не обмежується лише предметом і методикою викладання, від нього вимагається і знання передових технологій, орієнтування у політичних та економічних умовах, знання щодо різноманітних сфер життя взагалі.

Отже, самоосвіта викладача становить перманентний процес самовдосконалення та саморозвитку, що обґрунтовується необхідністю постійного оновлення фундаменту знань та навичок, якими володіє викладач.

Список використаних джерел:

1. Бурлука О. В. Самоосвіта особистості в умовах реформування системи освіти в Україні. Вісник Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого». Серія: Філософія, філософія права, політологія, соціологія. 2015. № 2. С. 61-68.
2. Голозубова О. В., Матенко Є. П. Самоосвіта педагога як умова особистісного та професійного розвитку. Наукові записки кафедри педагогіки. 2018. Вип. 42. С. 65-71.
3. Квасниця І. М. Самоосвіта як шлях професійного вдосконалення тренера-викладача. Збірник наукових праць Хмельницького інституту соціальних технологій Університету «Україна». 2018. № 1. С. 34-36.